

ענף הבשר בישראל הוא ממלכה אדירה, מושחתת מאד, המקבלת סיוע וגיבוי ממני גוונים ממלכתיים, עירוניים ודתיים. בתוך ממלכה זו מתרחשים כל הדברים שניתן להעלות בדימיון הפרוע ביותר.

סבלי-הבשר, שהכנסותיהם גיעות בין 10,000 ל"י ל-20,000 ל"י בחודש, רשומים בהלקם כשכירים בעלי הכנסה ועומה, והלי קם הניכר אינו מופיע בשום רישום, ואין להם תיקי מס. בענף הבשר, "מסתובבים" אלפי אנשים ללא תיקי-מס, ואין לי אלא לאחל לכל העובדים בישראל הכנסות דור מות לשלהם.

הנשים הנעלמות

ב 24.3.75 פירסמה הלישכה המרכזית לסטטיסטיקה דבריית-שובה לטעמי נותני בתוכירי למוכ"ל ההסתדרות על סיי לופי הסטטיסטיקה בישראל. בפרק זה נגעו רק בסעיפים הקשורים לאחוז הרישי מי הנמוך של כוח-העבודה האזרחי. בת-שובה נאמר, כי אחוזי ההשתתפות של נשים בכוח-העבודה היו: ב-1968 — 28.8%, ב-1971 — 30.8%, מתוך הנשים שמעל לגיל 14. אבל בעולם נתון למדוד את שיעור הנשים העובדות מתוך כלי אוכלוסיות הנשים, ואז מתברר, כי בישראל עובדות, רישי מית, רק 20.3% מהנשים.

לפי השנתון הסטטיסטי של אירגון הע"בודה הבינלאומי מ-1972, היה חלקן של הנשים העובדות, מתוך כלי אוכלוסיית הנשים, בשנת 1970, כדלהלן:

47%	בריית-המועצות
40%	פולין
39%	יפאן
36%	אוסטריה
33.4%	תורכיה
32.6%	בריטניה
30.2%	ארצות-הברית
30.2%	גרמניה המערבית
29.4%	צרפת
27.9%	הודו
26.3%	שווייץ
20.3%	ישראל

המיספרים לגבי פולין, אוסטריה ובריית-טניה יננים יותר ומן הסתם מקטינים את אחוז הנשים העובדות.

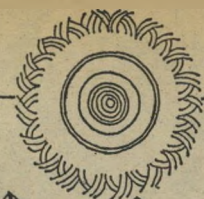
האומנם מאמין משהו במיספר הישראי? לי? אך לשם טישטוש האמת מחשבים אצלנו בשיטה שונה מוז שבעולם, ומתקבל מיספר הנראה כימעט סביר.

יש לציין, כי בשנת 1974 ירד אחוז המשתייכים לכוח-העבודה האזרחי, מכלל האוכלוסייה שמעל לגיל 14, ל-48.5%. מיספר שהוא, אולי, הנמוך בעולם, וזאת — בתקופה של מחסור בידים עובדות, דווקא בקרב הנשים קיימת יציבות בחלקן של העובדות רישמית (כי אין לנשים מקומות עבודה, "שחורים" נוספים), ואילו חלקם של הגברים העובדים רישמית ממשיך לרדת מת-68.3% ב-1973 (מכלל הגברים שמעל לגיל 14), ל-66% ב-1974. עד היכן צריך מיספר זה לרדת, כדי שגם הלישכה לסטטיסטיקה תבין, כי מיספריה "תופשים" את הכלכלה הלבנה בלבד? אולי הגיעה השעה שגם הלישכה תכיר ב"ישות הלא-רישי" של כלכלתנו השחורה?

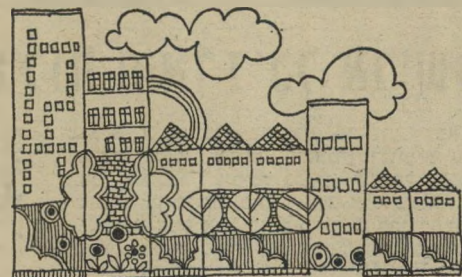
אם נניח, כי בגלל העלייה במיספר המגויינים לצבא-קבע ובמיספרים של תל-מידים שאינם עובדים (בחינוך תיכון וגי בה) ירד חלקן של כוח-העבודה האזרחי מ-62% ל-63% למשהו בין 60% ל-61%, יהי סדו לנו עדיין 12% להשלמת המיספר הרישימי, הטוען לכוח-עבודה בין 48.5% בלבד. 12% מגילאי 14 ומעלה (2.13 מיליון) פירושה 277,000 איש.

אם ננכה את עוזרות-הבית (שגם אותן יש להכניס, כמובן, לכל סטטיסטיקה, אך לעניין מס הכנסה במערכת נורמלית אפשר להשיטון), נחזור שוב לסדו-גודל של 200,000 מפרנסים בעלמים, מהם כ-120,000 הם עצמאים ו-80,000 שכירים.

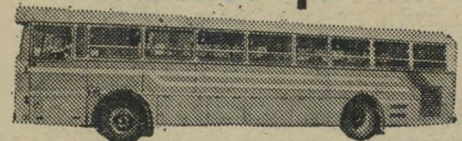
קשה מאד, כמובן, לקבוע את הכנסתו הממוצעת של ציבור זה מגוון, אך אם נחשב את הכנסתו הממוצעת של עצמאי "שחור" לפי מעט יותר מ-8,000 ל"י בחודש, שהן 100,000 ל"י בשנה, הרי שאנו דנים כאן בהעלמת הכנסות שני תית של 12 מיליארד ל"י, שדא פחות ממחציתה היא העלמת-ימם. אם נחשב את הכנסתו הממוצעת של שכיר "שחור" לפי 2,500 ל"י בחודש, שהן 30,000 ל"י בשנה, הרי שמדובר בהעלמת הכנסות שנתיית של 2.4 מיליארד ל"י, ובהעלמת מס כגובה 250-200 מיליון ל"י בשנה.

אילת-תל אביב תל אביב-אילת

קו 393

9 נסיעות מידי יום

12 נסיעות ביום ראשון

אוטובוסים נוחים מחוזגי אויר

כל זאת ב-32 ל"י בלבד (מסלול אחד)

פרטים בכל לשכות המודיעין.

אגד-ההנהלה

דחק

את ספרו של

פאוזי אל-אסמר

להיות ערבי בישראל

ניתן להשיג בחנות הספרים, "לוטוס", אלנבי 101, ת"א, או באמצעות ת.ד. 28061 ת"א (לצורך סך — 15 ל"י).

בגלמו את דמותו

ב סוף החודש, כאשר ייפתח פסטיבל הסרטים ה-25 של ברלין — השני בחשיבותו אחרי פסטיבל הסרטים בקאן — יתנוסס דגל ישראל בין 50 המדינות המשתתפות במאורע זה. אם תחזור ישראל אל מסך הקולנוע העולמי, ממנו נדחקת לאחורנה רגליה בשל סיבות פוליטיות, יהיה זה בוכותו של סודר סאלוניקאי תמים ופשוט-הליכות, גיבור הסרט הישראלי החדש יהיה טוב סלמוניקו.

כאשר יתייצב בריוותם בן ה-39 בתברה הבינלאומית של מפיקים, מפיצים, במאים וכוכבים, יהיה זה ללא ספק ניצחוננו האישי. לא רק כאביו מולידו של סלמוניקו, אלא גם כשחקן, שאינו נימנה עם השורה הראשונה של שחקני ישראל, שהצליח בזכות התמדה וכווח יצורן בלתי רגיל, לפלט לעצמו דרך להכרה בינלאומית. זוהי דרך קשה וארוכה למי שהתחיל אותה בשכונת גוה-יצדק שבפרברי תל-אביב ולא השתיך מעולם לאף אחת מקליקות השחקנים ששל-טו בעולם התיאטרון הישראלי.

סלמוניקו כפי שגילם אותו בריוותם, בשני הסרטים שהופקו על עלילותיו של איש-השוליים הנמצא במאבק מתמיד עם סביבתו, שאב את השראתו ואת חיוניותו מדמות אביו בריותם, אלא שמשא בריוותי, האב, לא היה סלוניקאי. הוא בא מעיירה הררית בגבול יוון-תורכיה. הוא גם לא היה פועל-גמל כל חייו. תקופה מסוימת אחרי שעלה לארץ והתישב בשכונת גוה-יצדק עבד אומנם כפועל-גמל בנמלי-יפו, אבל במשך שנותיו שלח ידו במיקצועות שונים. היה אינסטלטור, צבאי ומסגר. למשך עשר שנים אף עבד להתגורר בביירות אחרי שלמד לצייר פרסקות. הוא היה מעתיק ומגדיל ציורים קטנים של אדריכלים, מקשט בהם את קירות עשירי בירת לבנון.

כך שסלמוניקו אינו העתק סיפורו של האב דווקא. במידה שנתן את השראתו לדמות היה זה באורח חייו, בהשקפת העולם שלו ובמערכת מושגיו והתנהגותו.

ב ריוותם הבן גדל בנעוריו בגבול יפו תל-אביב, ליד שכונת מנשיה. בר-חוב שבחציו האחד התגוררו יהודים ובשני ערבים. זיכרונות הילדות שלו נושאים עמהם את ריחות שוק מנשיה, שהפך אחר-כך לשוק הכחמל, ואת הפחדים מהלילות בהם הושלכו גוויות על מידרכות גוה-יצדק. השוטרים הבריטים היו מוצאים גוויה של ערבי שנרצח, מטילים אותה בשכונת ה-יהודים כדי להסית את השכנים הערבים נגדם. מחנה שבויים איטלקיים, שרוכזו ליד תחנת הרכבת של גוה-יצדק במלחמת העולם השנייה, חרוט אף הוא עמוק בנוף הילדות שלו.

בריוותי האב רצה שבנו הצעיר יהפוך לאדווקאט מכובד. אבל זה רץ בילדות אחרי הרכבות שהיו חולפות בשכונה לעבר יפו, ובגיל 12 כבר החליט להיות שחקן. יום אחד, כשתחזר מחוף גורדון בתל-אביב, טיפס דרך גבעת הבורכר ועבר ליד צריף תיאטרון האהל הישן, בו נערכו חזרות להצגה הראשונה של חסמבה ליגאל מוסיני-זון, שמע צעקות, הביט דרך החלון, הסי-

תחפושת פורים ב"גוה-יצדק" גוויות על המידרכה